

העמיד בעת הגזירה זאת מושיעים להציל מצרותיהם, יהיה ה' תמיד עמנו ועם המושיעים ולא יהיה כושל במהנותיהם, ואויביהם כלה לפנייהם ובלבם תבאנה הרבותיהם ותשברנה קשתותיהם. חזק מתנים ואמץ כח מעוטי עמים, וקרב פזרינו מארבע כנפות הארץ בלי כסף ודמים, נגילה ונשמה בתורתך ובישועתך תשועת עולמים, אל מלך יושב על כסא רהמים.

• ח •

קרובה צום אסתר על סדר ו' אלפא ביתה וחתום בה: יהואל בירבי אברהם חזק.

• מגן •

אשנן עורך בעם נועז גורא עלייה,
אומץ גוראותיך על בני אדם להעלילה,
אנוש כהרכבת לראשנו כפר אותנו לעוללה,
אנפת בו והשיבות גמולו בראשו להתעוללה,
אודה שמך כי טוב ולעד אהללה,
אקראך נצה יומם ולא אדום בלילה.
בלילה ישבת לכסא לשפוט מרעירי,
יצא רשע בהשפטו ממועירי,
יצרתנו לעבד לך מעודי,
יען בן הגנת בעדי.

כא"י מגן אברהם.

• מחיה •

בכל דור ודור היית לנו מעון,
בנשאך ראש על גפי קרת לטעון,
בעבורנו דממת צר ואיר באיילון ובגבעון,
בקום עלינו אדם היפרת עצתו לנעון,
בעיר צלמו נתבזה והורד גאונו ללעון,
בצל כנפוך הסיתי ובך קויתי למשעון.
למשעון חשת לי ישע משמים,
חבלת עושיי ונמאכו כמים,
חיטובך אעיד ביום פעמים,
חפיצי אהבתך ההיים מיומים.

כא"י מחיה המתים.

• קדושה •

גדל בן גילו של ראש דמיון סרפד,
גמור בלבו להשמיד עם בך נאפד,
גזר ימיני צום ובאפר יצועו ריפד,
גבר יהיר היקע לא נקבר ונספד,
גזולך תהלה עטה וכובע ישועה אפד,
גזון גזקף ועל במות דרך לנקפד.

לנקפד ישר כרמילו הוצאת לרוש,
יושבי סלע רינגנו לקדוש,
יעצו שלום לשמוזה בהידוש,
יעריצוך תמיד האל הקדוש.
בא"י האל הקדוש.

אתה חונן.
דבר קדשך זכרת ליודעך מעוז ומחסה,
דלות משאיל ואצלת מדהי בכ חוסה,
דוב אורב במסתר כים צאנך למשסה,
דברי מרמות השב עם קדש לעשה,
דלתי רחמיך הקישו גוזר אוכר וערשה,
דכית זרוע צר וגאון עוזו נביסה.
נמסה אַמירת צמרתו כורתה ונגרעת,
איומתך עוסקת בזאת מודעת,
אורה להועיל למדה לדעת,
אוכר פיך חונן הדעת.

בא"י חונן הדעת.

השיבנו.
הלא אתה מוקדם מוקדים לכיור תעל,
הן לכל מכותי יצמת סמתר להתעל,
השם עצמו ושיוה גולמו געל,
הושקה מהמות שדי ומלא מסך הורעל,
הטית אינך לי מור ד שאול ויעל,
הוגר על ידי הרב היות כונת שועל.
שועל לוכד בתהבולותיו במעציבה להשכיבה,
לקוהיך ממעיני ישע להאשיבה
לכן הכרית טובה מיטובה.
לך גודע רוצה בתשובה.

בא"י הרוצה בתשובה.

סלח לנו.
ושנותך אין להתם וכיעולם לא שנית,
ועמוסי בטן נשואי רהם לחבלך קנית,
ובקרב עדהם נצבת וכית לשמך בנית,
וברוב ענותנותך בין שני כרובים הנית,
ואוזן לפלולם הטית ובהסרך אותם ענית,
וצר עושק לקלכה ולטבה אותי מנית.
מונית במיתרי שקם שכן מוסריך,
באי להשתחות במקדש יסורך,
בהעבירך פשע כותי סורך.

(ואחר זה פתיחה וגו' וסליחות מפייטנים זולתו
וכשחטאו וגו' ובסוף בא"י חונן המרבה לסלוח).

ראה.

זכרי רוב תהלות חסדיך בקדש נאדר,
זכר לפלאיך עשית בכל פה מהודר,
זד ממשק הרול והינץ מסרפד ודרדר,
זמם לעקור הר אשר במעדר נעדר,
זמת אולתו הושב ופניו חפו ונקדר,
זמיר ערוץ כהכנעת לבשת הוד והדר.
הוד והדר יעטוף ניני שרה (שריאל*),
ישועה כהצמחת שכם ואשריאל,
יצאת לישע עמך קריאי אל גואל ישראל.

בא"י גואל ישראל.

רפאינו.

חמסו כביסה צר בלבושו מפולח כבל (נבל?),
חריות לקצץ ונטע שרשם לשרץ ולחבל,
חלשי פור היטיל לשוד בבקעת ארבל,
חמסו בקדקדו ירד ונשבר כשבר נבל,
חלדו כעין חשב והוקע בעושה תבל,
חלפת כה חוסך מושל בכל וסובל.
ראש תנין רצצת כוחלי,
רפות ידים ההזקת לחלי,
ראית בעיני עם לך מחלה רופא חולי.

בא"י רופא חולי עמו
ישראל.

ברך.

טמן לרגלי רשת לשומי ככלי אובד,
טרוף זרוע וקדקוד כמו פולח ועיבד,
טופל שקר וחרמית ללשני לכס רובר,
טבוה נוסדו יחד זרע אלהים עובר,
טאטות במטאטא השמד סובל עול כבד,
טף ונשים ביום אחד להרוג ולאבד.
ולאבד בקשו שפתי שושנים,
בהרוג נכהלו באף עישונים,
בלעת עצת מוחי דשינים מברך השנים.
בא"י מברך השנים.

חקע.

יקומו שת כסל בפישע כבד וברשע,
יעץ לנפשו בושקת לכהד עם נושע,
יעץ להעיר שיטמת זקיני מבטן פשע,
יקרו כבדו אוניו ועיניו מאוד השע,
ישע עטית לעמך אשר ליראתך שע,
ידך כבדה על צר ומהצת ראש רשע.

י' בכתב יד כתוב מלה זאת כלי נקודות.

רשע יוצע תחתיו רמה להתגאל,
ירקב שמו מלהזכיר כהואל,
יאוספו נדוחיי כבבנין אריאל,
מקבץ נדחי עמו ישראל.
בא"י מקבץ נדחי עמו ישראל.

השיבה.

כצפוני לחש רוכסי איש וריב לשונות,
כנועים הם מכל עם ודחיהם שונות,
כסף פילס למאוד בעל אנרות ראשונות,
כסלי מלאו נקלה כצוה חוק לשונות,
כמעט כלו נפש ובשר מירדם ישונות,
כיקר כרים כלו צרים וכעשן כבשונות.
כבשונות אש ליהמה כסודים לפטפט,
אנו ואכלו כחוייכו להשפט.
אמוניך הענקתם צדק ומשפט אוהב משפט.
בא"י מלך אוהב צדקה ומשפט.

ולמלשינים.

לעולם דברך נצב בהינקמך מראש פרעות,
לב הורש מחטבות און בפרוע פרעות,
לקעקע ביצת יעקב דמה סוטים בהפרעות.
לוחץ כקיר נטוי וכאבני גדר פרעות,
לוכד ברשת טמן לאום בהזון נפרעות,
לוקח ממנו קללה באישות ראש פורעות.
פורעות מקל בצירי חבל כמוידים,
כדיו נבחרו עמו זידים,
ברכות אַעטך רוכב אידים,
שובר אויבים ומכניע זידים. בא"י שובר אויבים ומכניע זידים.

על החסידים.

מעולם היית מחסה לעמך שוכן מרום,
מעמקי שח: ואברון נגר עיניך ערום,
מי יעלים עיצה ממך תאל לגרום.
מספח המתך ואף שכר צורר לפרום,
מקור משחת תשגבהו נצה לעד לרום,
משנאיך יכרתו על אויביך יד תרום.
תרום רחף עצמות שוהקים ומדיקים.
רחומיך מציתים כמשוכת הדקים,
ראה ענים פלטם מדחקים,
משען ומבטח לצדיקים. בא"י משען ומבטח לצדיקים.

ולירושלים. נתת נס להתנוסס לכלא כסף נזכרו,
את צמח: נצחם יי על בגדיך נועדו ונכרו,

בוחרו מתגרי בי ושוחה לפני כרו,
 כודפו כמוץ לפני רוח ומשורש נעקרו.
 כינם יחד שיאלו שבעי להם נשכרו,
 כוקשו נלכדו וכשב(ר) נבל יוצרים נשכרו.
 נשכרו המיית נכליו בהידוק הישולים,
 הורד שאול ונגלו שוליים,
 העטית עליו בושת ומכשוליים,
 אלהי דוד ובונה ירושלים.
 בא"י אלהי דוד ובונה ירושלים.

מע קולינו. סגולת צאן ידך פדות להם כצמחה,
 סוטמים כדונג נמסו וכמיהוי צלחת מחה,
 סגבו ישע קודרים וגסו יגון ואנחה,
 סלסל השם חידשו למצוק ממציא מנוחה,
 ספר אגרות שלישים בדורות כתבו להניחה,
 סגב חודש אשר נהפך מיגון לשמחה.
 לשמחה מספר הפכת שפלה,
 מדכא ומשפיל גאון עופלה,
 מרומם לכוכבים בעפר נפולה שומע תפלה.

בא"י שומע תפלה.

צה. עולות בלב פעל והמס פילס ועיקל,
 עלילות רשע לבו הפך בעבדיך להתנכל,
 על לשונו רגל דבר מר בנכל,
 עץ שטנה לכתוב לעבד כילי ונוכל,
 עתירתי אז כערבה אל סיכל,
 עמלו שב בראשו ונהדף באין תכל,
 תכל חיבל מעשיו מלך הכבוד,
 חצצים תינו צדקות ללבוד,
 חלי כתם הענקתם לזכוד,
 לכן לבדך ביראה נעבוד.
 בא"י שאוהך לבדך ביראה נעבוד.

וורים. פעולת נאמני ארץ חסידוך שרת ושעת,
 פדות זרעם מני צר כורועך הושעת,
 פקדון בשילוש צום ואתה לחיים הרגעת,
 פנו עליך ונושעו ובקרב עדתם נודעת,
 פילולס הסכית ונפש קובעיהם חיבלת וקבעת,
 פצה דברי הצומות וזעקתם מאז הקבעת.
 הקבעת זרויים לקבץ עיר נכבדות,
 זורנו לחנן לפניך ולהתודות.
 זכרי שי אשלם ותודות הטוב לך להודות.
 בא"י הטוב שמך וכו'.

שים שלום. צפירת תפארתך לעד באין שינוי שגבת,
קמים להרוף ולחשל גאון עוזם הכנעת,
רעיד בעינוי בכבל אפך בם הפגעת,
שורשו נוסחו מתבל וכשכור אותם הינעת,
תאלתינו שור והנקם מרודפינו גם עתה,
תרננה שפתנו בגאלך עם כצאן הסעת.
הסעת קויד והבאתם עד הלום,
קבצם ביד לאט אדרתו ויגלום,
קווי תוחלתם בלי לכלום עושה השלום.
כאזי המכרך את עמו ישראל בשלום.

ט.

תפלות כפי מנהגי אנשי שינגילי (Sengili) יצו נשתלחו מקיץ קוגין (Cochin).

פומון לחקיעות שופר ליום שני של ראש השנה סימן: נחמיה בן אברהם. לחן עת שערי.

נורא אשר לך מלכות ושררה, צדיק אשר מושל בצבאות שפרה, קום מגבורת
עוזך נאדרה, שב נא ברחמיך בבס תפארה, הטה לחדר שומרי התורה. הטה
חבר כבודך אב לאום הבנים, תמשיך רצונך מאריך הפנים, תזכור בעת אעתיד
לך תחנונים, צדקות שלשה הם אבות ראשונים, הם יהיו מגן ליום דין
ונורא. הטה

מלך זכור נא בתקיעת שופר, היום לישראל משולים לעפר, צדקות גביר נעקד
כעקוד שור פר, יום זה שלשים אתקעה במספר, בם ימצאו נופש בני
המשרה. הטה

יה העבר שטן והוקע אותו, שבר תשבר משטין בשפתו, שים שלשלות חזק
למען תתו, סוטן לבל ישטין ברוב ערמתו. גם תשליכוהו לאתון נורא. הטה
הנה בשופר אתקעה יום הרת, עולם בכונה נכונה תשרת, גם אחביר עמם
תשת עם קול תרת, אותם אשלש בם אערבב אמרת, רשע ואיש זדון ודובר
סרה. הטה

בוגד בבוא נגדי לדבר תועה, נהש וגם רוכבו והרב רעה, אז אתקעה קשר
והם רביעי, ושני גרישין שלשלת אכניע, בהם גאון הצר ואון איש עברה. הטה
נא צור דקור צורר ברומח איבות, גרש תגרש מארצות טובות, שים שלשלת
על כל מתי איש ריבות, תקשור בקשר עז בלי התרה. הטה

אצמיד פני ארבע והם ארגמן, גנתם אזוגם נא בשופר נסמן, שמחו ועלזו נא
בני אל רחמן, כי פתאום יהלוך בסערות תימן, אומר ואין להם מקום
אזכרה. הטה

בינה יסוד שופר כנגד יובל, מים ואש רוח ועפרות תבל, אבות שלשה עם מנגן
נבל, עשור דעו כי במשוך היובל, כל ישראל יעלו ההרה. הטה